

# na plavom peščaniku

pero zubac

## KAZUJEM U VETAR

Narod je zazivao kišu  
i ona je sišla na pašnjake.

Taman se ljulja oblak,  
pun kao jabuka.

Čakle se tamne kaplje  
na sečivima trava.

Koračam bos,  
zagledan u nebo.

Osećam tabanima  
da će uskoro proleće.

Kazujem u vetar,  
jednostavno i suvo,  
u jedno proleće  
umreću.

## MLAD BOR JE DOŠAO POD OKNO

Mlad bor je došao pod okno  
i nešto meni govori.

Jezik mu ne razumem.

Ti znaš jezik biljaka  
i biće da mi saopštava  
neku tvoju poruku.

Hladan prosnežen zrak  
puni moju sobu,  
unosí borov dah.

To ti mene podsećaš  
da moram naučiti  
ritam disanja prirode.

To ti meni govoriš  
da treba strpljivo voleti.

## AKO VIDIŠ DALEKO

Zelen grmen zaklanja  
mi vidik,  
ali stope ne pomeram.

Galeb siv nada mnom  
pokušava da zastane u zraku.

Sunce se sat već ne pomera.

Ako vidiš daleko,  
preko mora,  
ona senka nad Trstenim  
moje je samotno lice.

Sedi kao i ja

Čuti.

Osetićeš moju krv  
koja bi iz tebe, nemirna,  
da se u more  
razlije.

## MOGAO SAM SKLOPITI OČI

Mislio sam da ću u ovom gradu  
posvetiti oko parkovima  
i disati široko i lako  
kao za dana detinjih,  
ali presretale su me  
vižljave devojčice

u tvojim haljinama  
i tvoj je hod moglo prepoznati  
radoznalo uho.

Mogao sam sklopiti oči  
i slušati govor lišća,  
mogao sam se pomešati sa  
neznancima tihim  
u magazinima,  
mogao sam, duboko na periferiji,  
skinuti odeću, kao da skidam sećanje,  
ali, bojim se da se od misli na tebe  
ne bih umeo odvojiti.

Jedino mi je ostalo da te  
istiskujem iz sebe rečima koje  
veselom vodoskoku liče.

## DOVIĐENJA KLOKOTRISTI

Doviđenja, klototristi,  
divni moji drugari,  
u svaki neparan sat vaša lica  
pomole se na oknu  
časovnika.

Koje je vreme u vama,  
je li nam smrt?

Doviđenja, letači  
kroz toplu utrobu zemlje,  
rudari u morekopima,  
mene divno boli leto,  
žarni trn jula probio mi  
srce.

Šaljite hitro lekovite reči,  
šaljite meleme iz klototrističke  
knjige živih,  
moje je srce podetinjilo,  
draga me sa morem vara,  
na ostrvu, na snovidu,  
samlji od galeba uvrh neba  
pozdravljam vas  
sa doviđenja.

Šta da radimo sa zaljubljenima,  
sa decom teških kostiju,  
sa snivačima pesama  
u ovaj sušni vek —  
pada kosmička riba  
sa zlatnim krljuštima,  
pomozite mi da je uhvatim,  
šaljite uputstvo  
na Kalamotu, za P. Z.  
da vam se vratim mrtav,  
da me tajnim umećem  
oživite.

Prepisujem vam more na kašiku,  
svake treće godine,  
svake druge Suva planina,  
svake prve Tisa jesenja,  
svake nulte smrt.

Recept je pisan solju,  
overen jezikom preplanulim,  
pošta ne radi nedeljom,  
ali smrt će nas stići.

Doviđenja, klototristi,  
uzaludno je mastilo  
i iskockana hartija lipa  
bloka,  
nema traga mome bivanju  
u ovim prostorima.

Grob mi je groban,  
tesno mi je,  
eto me čim oživim.

Doviđenja.

## LETO NA KALAMOTI

Dlan kruha i usna  
izložena kiši,  
vlažan pesak koji bih mogao  
utisnuti u reči,  
tvoj korak izvečeri,  
varalica za uho,  
mogao bih i ostati.

More bi obnoć spralo reči.  
Ti bi ustala u svojoj dalekoj sobi,  
namestila kosu vičnim pokretima  
ruku,  
izašla u grad.

Sve isto.

Leto na Kalamoti.

Jedno u veku  
koji nećemo izmeniti  
ljubavlju.

## PODNE SE GLASKA ZRIKOM

Ni hitar, ni bezbrižan,  
korak do jablanova,  
miljavačkih.

Detetom sam znao  
u njihovom hladu  
daleke gradove  
zamišljati.

Kruške divljake i sad se  
uz cestu žute.

Dečaci neki u visokoj travi  
plavilo beru.

Vence sam i ja u  
osami splitao.

Opojno diše leto.

Podne se glaska  
zrikom,  
visoko u zraku.

Jedan prozračan oblak  
prati me od izlaska  
iz grada.  
Kroz njega se plavi  
tvoje visoko, blago  
lice.

Zapevao bih ali se  
plašim  
da će se u mom glasu  
nazreti jesenilo.

Da će kiša nenadano  
pasti na moje čelo  
okrenuto nebu  
i prvi sveo list.

Da ću se razbuditi.

## NA PLAVOM PEŠČANIKU

U čas kad noć se u rasvit  
preobražuje,  
iz tela spavača izleću  
čudesne ptice sna  
i spuštaju svoja bešumna  
krila na vodu.

Od staze koja vodi u vrt  
do mene,  
preprečio se stub  
sna.

Sa brega silazi u belom  
visok, providan dečak,  
sa zelenim križom  
u rukama.

Na plavom peščaniku  
prepoznajem tvoja stopala.

Dotičem hladno čelo.  
Tu sam.

Mrtav nisam,  
ali mrtav dečak moje  
oči iz noći iznosi  
i mojim rukama zelen  
križ drži  
i mojim korakom u dublju noć  
ulazi.